

[Flyggaard]

mulighed for at få foretaget en renovering af Finsen. Jeg ved ikke, hvor dyrt det vil blive, men der er da måske mulighed for, at det ikke bliver en dyrere løsning, og der er vel også noget, der taler for, at det på mange måder bliver en bedre løsning med hensyn til miljø- og arbejdsforhold, som også andre ordførere har været inde på. Det er da nok muligt, at man skal have et overordnet, samlet organ, men det hindrer ikke, at vi må fastholde, at Finseninstituttet skal bevares som en selvstændig enhed.

Når jeg har knyttet disse bemærkninger til lovforslag nr. L 129, har jeg vel stort set taget stilling til det, der er politisk interessant. Jeg skal alligevel knytte nogle enkelte bemærkninger til de andre lovforslag også.

For det første er der lovforslag nr. L 128 om Hornbæk og Hald, og der er lovforslag nr. L 127 om Finsen.

Nu kan vi nok ikke se den store forskel på, om man bevarer dem som selvejende institutioner eller de får en egentlig officiel status, hvis det er således, at man faktisk bevarer Finseninstituttet som en selvstændig og sideordnet samarbejdspartner med rigshospitalet og flere. Men hvis det nuværende system med selvejende institutioner har fungeret tilfredsstillende, finder vi det ikke særlig påkrævet, at man tager det op til revision, i hvert fald ikke på nuværende tidspunkt.

Så er der endelig lovforslag nr. L 126, der drejer sig om ændring af lov om sygehusvæsenet, og hvor man specielt skal se på aftaler om benyttelse af lands- og landsdelsafdelinger m.v. Det er nok på mange måder et meget teknisk præget forslag, som jeg også gerne, ligesom andre ordførere har givet udtryk for det, vil have lov til at se nærmere på i udvalget. Men jeg synes nok, der er noget fornuftigt i, at man nu får en egentlig betalingsordning, og jeg har forstået det således, at man i højere grad, end tilfældet har været tidligere, kommer til at operere med nogle realistiske betalingssatser de enkelte instanser imellem. Endvidere finder jeg det også i orden og tilfredsstillende, at man får fastlagt visitationsordningen, således at der skulle opstå mindre tvivl med hensyn til, hvorledes man i de enkelte tilfælde skal forholde sig.

Til slut vil jeg gerne udtrykke ønsket om, at man finder en løsning på disse fire lovforslag, således at man får udtaget det positive af dem, og at regeringen også vil vise sig for-

handlingsvillig med hensyn til at acceptere den løsning, som der tilsyneladende er et stort flertal for her i tinget, nemlig at man under en eller anden form får mulighed for at bevare Finsen.

Indenrigsministeren (Henning Rasmussen):

Jeg synes, det er meget naturligt og helt uundgåeligt, at der er betydelig usikkerhed og uenighed om så kæmpestort et problemkompleks som det, der her er tale om. Det kommer ikke som en overraskelse for nogen af os, at der er givet udtryk for de synspunkter og de helt naturlige ønsker om yderligere oplysninger og kulegravning af problematikken, som har præget mange af ordførertalerne i dag. Det er helt naturligt.

Jeg vil godt indledningsvis i disse bemærkninger erindre om, at når vi står her i dag og diskuterer disse ting, hænger det sammen med, at det, der først og fremmest har været kritikken imod hovedstadsområdet hospitalsvæsen, en kritik, der kulminerede for ca. 5 år siden, var, at det var den del af landet, hvor der ikke var en planlægning, hvor tingene udviklede sig lidt for tilfældigt, hvor man område for område interesserede sig for sine egne problemer og byggede efter sine egne behov, planlagde efter sine egne, jeg var lige ved at sige interesser, men i alt fald efter de behov, man kendte inden for sit eget område, med det resultat, at man totalt set fik en uacceptabel anvendelse af ressourcerne. På det tidspunkt for fem år siden, i 1975, hvor det var åbenbart, at det var særinteresser, der hidtil havde præget diskussionen og planlægningen og øvet væsentlig indflydelse på den – jeg bruger udtrykket særinteresser i en god mening – kom det ønske frem, at nu måtte det have en ende, og det blev så stærkt, at man for fem år siden sagde: selv om det er en næsten umulig opgave, så må folketinget nu have en samlet plan, der bringer, om man så må sige, orden i hospitalsudbygningen, hospitalsplanlægningen, i sygehusområdet. Det er ikke alene kompliceret af den grund, at det befolkningsmæssigt og geografisk er et meget stort område, der administrativt var og stadig væk til en vis grad er temmelig splittet, men dertil kom den komplikation, at staten havde og har sit eget sygehusvæsen. Det kan ikke undre nogen, at når man på den baggrund skal møde med en